

Controlar el territori, salvar la República

written by Carles Suárez i Graells | 7 de novembre de 2017

Per transitar de la DUI a la independència real cal controlar el territori i integrar-se a la comunitat internacional (que depèn de si es controla el territori). Si no es pot comptar amb suports internacionals (i no vindran cascos blaus de l'ONU), només es pot controlar el territori de l'estat proclamat via el poder institucional o el poder popular (o una combinació d'ambdós).

Quan el Parlament va proclamar finalment el Divendres 27 la independència, el poder institucional va renunciar a controlar el territori. La República, de fet, va néixer moribunda (amb càrrecs que es van acomiadar del personal abans de proclamar-la) i sense cap mena d'intenció d'implantar-la. Els partits es van passar el cap de setmana preparant el 21-D en lloc de cridar a defensar la República; arribat dilluns, els mossos depenien de Madrid, el govern desapareixia, el 155 s'acatava, el Parlament es dissolia i l'Estat controlava el territori. El poder popular, dividit, escapat i desorientat, acostumat a dinàmiques verticals amb l'institucionalisme, no va ser capaç d'anticipar-se als fets ni reaccionar a temps.

La deserció institucional també tingué un previsible efecte nociu al front internacional, impossibilitant cap reconeixement a la República abandonada, sense control del territori ni govern operatiu. La credibilitat internacional, imprescindible per l'èxit del procés, i ja ferida després del 9-N, el 27-S i el 10-0, quedà esmicolada pel vertigen, el tacticisme infinit i l'esperpèntic dilluns 30.

La batalla ideològica de l'independentisme avui és entre assumir que Catalunya no està preparada per controlar el territori i que, per tant, cal reagrupar-se i renunciar

indefinidament a implantar la República; o assumir no només que sí que es pot controlar el territori sinó que, de fet, és l'únic escenari viable per aconseguir la independència en l'escenari actual.

La dificultat de la primera opció és que no ofereix cap alternativa realista per aconseguir la independència, ja que l'Espanya actual sempre reaccionarà de forma hostil i amb repressió, incrementant els costos de la independència. Si no s'assumeixen els costos, es pot reduir la repressió, però s'impossibilita la independència real, condemnant a un processisme infinit o, pitjor encara, a un retorn a l'autonomisme on la majoria democràtica no té poder real i es perpetua la submissió nacional.

Dins d'aquesta batalla s'enquadra l'estratègia electoral del 21-D. Més enllà del debat sobre llistes, el tema clau és considerar les eleccions com a revàlida per la República i capturar al(s) programa(es) electoral(s) un full de ruta clar i nítid sobre com transitar de la proclamació a la independència real. No fer-ho seria un error estratègic de l'independentisme.

En primer lloc, negar la Proclamació suposaria abandonar el mandat electoral de l'1 d'Octubre, com si mai hagués succeït. Suposaria negar la Llei del Referèndum i la Llei de Transitorietat i retrocedir al 5 de Setembre. Suposaria, de fet, negar tot el disseny i la (teòrica) preparació de les estructures d'estat per implantar la República i l'acumulació d'energia mobilitzadora per defensar-la, retrocedint diversos anys i negant totes les pantalles passades del procés sobiranista.

En segon lloc, es parteix de la premissa que es pot recuperar l'autonomisme del 5 de Setembre. Realment creiem que Espanya, després d'intentar aturar un referèndum per la força i d'activar el 155 amb el desgast que suposa, permetrà un govern autonòmic amb capacitat operativa suficient per mantenir el

desafiament polític? Realment volem creure que han tancat organismes estratègics per la implantació i reconeixements internacionals com el Diplocat o les Delegacions a l'exterior per permetre que es reobrin en dos mesos?

No, Espanya ja no frenarà fins a esclafar l'independentisme, sia il·legalitzant candidatures, falsificant vots o –si no poden– mantenint el 155 després de les eleccions sense un govern autonòmic operatiu que pugui seguir desenvolupant el procés sobiranista a fets consumats.

Per això cal no només convertir el 21-D en el Referèndum definitiu per validar la República, sinó anticipar que el poder institucional seguirà tenint poc marge operatiu independentment dels resultats, i que recaurà al poder popular gran part de la responsabilitat de controlar el territori a través de la mobilització permanent, la paralització econòmica i la creació d'un punt neuràlgic central.

La mobilització permanent és possible, com evidencien els exemples d'autoorganització popular durant la campanya i les jornades del 20-S, i l'1 i el 3 d'Octubre, on l'energia popular va superar el vertigen. Per aconseguir mantenir viu l'esperit de l'1 d'Octubre i fer un salt qualitatiu en les mesures de pressió real, és clau la unitat d'acció de l'ANC, Òmnium, els Comitès de Defensa de la República i els sindicats, així com erradicar la inseguretat de l'escapçament, i que els nous lideratges prenguin el relleu de forma eficient i amb capacitat d'acció ràpida.

La paralització econòmica ha de provocar que al sector privat –sobiranista o no, local o no– li compensi més pressionar per una solució democràtica que pel manteniment de la repressió. Espanya, totalment dependent del BCE, no aguanta una setmana de paralització econòmica a Catalunya sense que els seus creditors la forcin a, com a mínim, un Referèndum vinculant. La vaga té el risc d'alienar part del sector privat i del sector autonomista conservador, oposats als costos de la independència, assumible perquè no existeix un escenari

d'independència sense costos.

També seria òptima la creació d'un punt central neuràlgic que visibilitzi la mobilització permanent, atragui l'atenció mediàtica internacional i permeti la capacitat d'agitació ràpida.

La mobilització permanent també és imprescindible per sobreviure fins al 21-D, per continuar l'estat d'excepcionalitat, impedir la normalització de la repressió, mantenir l'atracció mediàtica internacional i recuperar certa credibilitat.

I podria ser acompanyada de la reactivació del front institucional, estructurant cossos de voluntaris si és necessari, amb mesures simbòliques com retirar les banderes espanyoles dels edificis públics, que ajuntaments proclamin fidelitat al govern legítim o reobrir les delegacions a l'exterior com a Ambaixades provisionals de la República Catalana.

Salvar la República encara és possible, aconseguint una revàlida el 21-D i, aquest cop, controlant el territori i maximitzant els fronts institucional i popular. Ni un pas enrere!